

***Ailanthus altissima* (Mill.) Swingle**

Sinonímia: *Ailanthus glandulosa* Desf.

Nom comu: ailant, fals vernís, hivernenc, vernís del Japó

- castellà: Ailanto, árbol del cielo, árbol de los Dioses

- anglès: Tree-of-heaven, Chinese sumac, stinking shumac, china sumac, copal tree, stinktree and ghetto palm

Família: *Simaroubaceae*

Descripció: Arbre dioic, caducifoli, de fins a 20 m d'alçada, amb l'escorça llisa, gris, esquerdada quan són adults. Fulles compostes, pinnades, de 45-60 cm de longitud, amb uns 13-25 folíols de 7.5-12 cm de longitud, d'oblongs a lanceolats, amb 2-4 dents al marge, a prop de la base. Les fulles es disposen en rams en els extrems de les branques. Flors de color blanc-groguenc disposades en panícules de 10-20 cm de longitud. Les flors masculines fan mala olor, i es prefereixen plantar peus femenins. Floreix en Maig-Juny. Fruit en grans raïms penjants, de color vermell, alats (samares), d'uns 5 cm de longitud, amb les llavors en el centre.

Hàbitat a la Garrotxa: perifèries de zones urbanes, a partir d'arbres plantats, normalment talussos de vies de comunicació i/o ambients fluvials, i més puntualment marges de conreus.

Àrea d'origen: Xina Central i Taiwan

Origen introducció: Jardineria, introduït el 1751 a França i Anglaterra, per un jesuïta que tornava d'Àsia, i a Fidaldefia el 1784, i comercialitzat a partir del 1840.

Esponaneïtat: Naturalitzada plenament. Actualment és una planta invasora que s'ha escampat per Amèrica, Austràlia i Nova Zelanda, Àfrica i Europa. Està considerada com a un problema greu des de l'oest de Bulgària fins a Portugal i fins al nord d'Alemania, i també des del sud de Canadà fins Argentina. Als Estats Units, està a la llista de plantes sinvasores en 44 estats.

Capacitat invasora: Bona producció de llavors (un peu femella pot produir 300.000 llavors/any, que s'escampen de setembre a novembre), creixement ràpid, aparell radicular potent amb rebrots radiculars (reproducció vegetativa) que els faciliten l'expansió, amb substàncies tòxiques (al·lelopàtiques) que inhibeixen el creixement d'altres plantes, formant un bosc impenetrable, i pràcticament monoespecífic. A més la seva capacitat de rebotar és molt alta. També aguanten nivells de substàncies tòxiques al sòl que altres arbres no poden tolerar.

Observacions: planta tòxica que cal manipular amb proteccions ja que causa afeccions a la pell.

Fotografies

Impacte actual a la Garrotxa: Peus i grupets isolats que poc a poc van creixent de manera implacable. Només s'han detectat algunes superfícies importants en zones adjacents a rius al Fluvià i al Ser, formant inclús un bosc en galeria de fins a més de 100 m de llarg.

Impacte potencial a la Garrotxa: Per la seva dinàmica lenta no s'ha donat importància a aquest tàxon però podria ocupar ambients natural i seminaturals desplaçant i eliminant tàxons i comunitats vegetals de gran interès, amenaçats i/o protegits.

A part, el potent sistema radicular afecta ferm de carreteres i fonaments d'edificis. També cal considerar les substàncies tòxiques de l'escorça que poden causar afeccions dermatològiques i els seus efectes al·lèrgics.

Dificultat de control i/o eradicació: És una de les espècies de les quals hi ha experiències puntuals d'eradicació, però amb resultats molt poc positius, especialment per la seva espectacular capacitat de rebrot, que es dispara quan es tallen els troncs. La seva eradicació, normalment, s'ha realitzat de dues maneres:

- extracció de les soques i el sistema radicular amb maquinària, després de tallar els troncs (existeix maquinària petita que poden intervenir bé al emdi natural)
- tallant els arbres, taladrant les soques amb broca (fins a 10 mm) i injectant herbicides potents (4 o 5 cc d'herbicida per forat amb una xeringa al final del període actiu. En peus prims es fan dos forats amb 4 cc, i en amples 3 forats amb 5 cc. Els herbicides utilitzats normalment són glifosat, triclopir, dicamba, imazapir, piroclam, 2,4D més piroclam.
- els individus joves es poden arrencar a ma quan el sòl està humit, ja que cal extreure tota l'arrel (amb guants!).

Cal assumir que la lluita per eradicar cada grup d'*Ailanthus* durarà uns anys, durant els quals caldrà repetir el tractament, ja que tenen una gran capacitat de rebrot. Per tant, quan més petits siguin els nuclis, abans de que s'escampin, més viable és l'eradicació.

Recomanacions:

1. Evitar la seva venda i utilització.
2. Iniciar la seva eradicació quan abans millor, però d'una manera determinant (cal fer u seguiment de la capacitat de rebrotar de les localitats tractades). És un tàxon que necessàriament s'haurà d'eradicar per les grans afectacions que suposarà, inclús les econòmiques directes sobre infraestructures. Per tant val la pena actuar en la fase inicial.
3. Eliminar els individus que puguin estar plantats en jardineria públic i particular, indemnitzant si cal amb la plantació d'altres arbres ornamentals. S'ha detectat colonització a partir de branques amb fruits esporgades en abocaments de jardineria.
4. Com a arbres similars per substituir l'ailant hi ha la noguera americana (*Juglans nigra*, i els *Rhus* sp. pl. com per exemple *Rhus glabra*, *Rhus typhina* i *Fraxinus* sp. pl., tàxons que són presents a la comarca i que no comporten afectacions al medi natural

Autor: Xavier Oliver

Referències:

<http://www.nps.gov/plants/alien/fact/aial1.htm>

Ailanthus altissima, fitxa d'espècie invasora

http://www.fs.fed.us/database/feis/plants/tree/ailalt/distribution_and_occurrence.html

http://en.wikipedia.org/wiki/Tree_of_heaven